

Sygn. akt III AUa 2108/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Lena Jachimowska
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSO del. Ewelina Kocurek - Grabowska (spr.)
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. W. (A. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Bielsku-Białej

z dnia 30 maja 2012r. sygn. akt VI U 480/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

/-/SSO del.E.Kocurek-Grabowska /-/SSA L.Jachimowska /-/SSA A.Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2108/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w L. uznał na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220 poz.1447 z późn. zm.) w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205 poz. 1585 z późn.zm.)

za nieprawidłowe stanowisko zawarte we wniosku złożonym w dniu 9.11.2011 r. przez A. W. w sprawie obowiązku ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że A. W. złożył wniosek o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej czy w określonym we wniosku stanie faktycznym podlega on obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 o systemie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Wnioskodawca wskazał we wniosku, że będzie zarządzał (...) S.A. z/s w J. na podstawie umowy o świadczenie usług - kontrakt menadżerski, która będzie wykonywana w ramach prowadzonej przez wnioskodawcę jako osoby fizycznej działalności gospodarczej. Ta działalność gospodarcza będzie miała zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej za przedmiot zarządzanie i kierowanie w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

W ocenie wnioskodawcy pozarolnicza działalność gospodarcza w zakresie zarządzania i doradztwa przy zarządzaniu wykonywana na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych stanowi tytuł do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym. Według wnioskodawcy wykonywana przez niego umowa, którą zawrze w ramach zamierzonej działalności gospodarczej będzie stanowić na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych tytuł do obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego.

W ocenie organu rentowego, gdy wnioskodawca wykonuje jedynie pracę na podstawie umowy - kontaktu menadżerskiego, a nie wykonuje innych czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej nie podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ponadto ZUS wskazał na art. 13 ust. 9 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2009r. nr 51, poz.307 z późn.zm.), który stanowi, że za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się na równi

z przychodami uzyskiwanymi z tytułu wykonywanych umów zlecenia, czy umów o dzieło, przychody uzyskane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem kontraktów menadżerskich lub umów o podobnym charakterze, w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej.

W związku z tym ZUS wskazał, że menadżer, który ma wpis do ewidencji działalności gospodarczej w zakresie zarządzania i jednocześnie ma zawartą umowę kontraktu menadżerskiego na zarządzanie, przychód uzyskiwany z tej umowy - dla potrzeb opłacania podatku dochodowego od osób fizycznych - jest przychodem z działalności wykonywanej osobiście. Tym samym umowa kontraktu menadżerskiego jest traktowana jako odrębny tytuł do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych, a nie jako umowa wykonywana w ramach działalności gospodarczej.

Na koniec organ rentowy podniósł, że brak jest podstaw do wydania interpretacji m.in. gdy wniosek złożony przez przedsiębiorcę dotyczy sfery uprawnień i obowiązków przedmiotu trzeciego np. pracodawcy czy zleceniodawcy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony A. W. złożył odwołanie domagając się jej zmiany poprzez ustalenie, że podlega on ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

W uzasadnieniu odwołania powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych i NSA podniósł, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych nie wymienia kontraktu menadżerskiego (umowy o zarządzanie), jako samodzielnej podstawy ubezpieczenia i takiego wniosku nie można również wywieść z art. 13 ust. 9 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, gdyż w tym przepisie chodzi jedynie o kwalifikację przychodu z tytułu umowy menadżerskiej,

co nie może stanowić samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 maja 2012 r. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uznał za prawidłowe stanowisko zawarte we wniosku złożonym w dniu 9 listopada 2011 r. przez ubezpieczonego A. W. w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i zasądził na rzecz ubezpieczonego koszty zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, że ubezpieczony A. W. złożył w dniu 16.11.2011 r. wniosek o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej czy w określonym we wniosku stanie faktycznym podlega on obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 o systemie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Wnioskodawca wskazał we wniosku, że będzie zarządzał (...) S.A. z/s w J. na podstawie umowy o świadczenie usług - kontrakt menadżerski, która będzie wykonywana w ramach prowadzonej przez wnioskodawcę jako osoby fizycznej działalności gospodarczej.

Na dzień sporządzenia wniosku wnioskodawca podjął czynności zmierzające do założenia działalności gospodarczej. Ta działalność gospodarcza będzie miała zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej za przedmiot zarządzanie i kierowanie w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Zaskarżoną decyzją ZUS Oddział w L. stanowisko zawarte we wniosku uznał za nieprawidłowe.

Do dnia 18.11.2011 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. z/s w J. na stanowisku Prezesa d/s pracy i polityki społecznej na podstawie umowy o pracę, która uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron. Ubezpieczony jest członkiem zarządu w/w spółki i pełni funkcję zastępcy Prezesa.

Z dniem 18.11.2011 r. ubezpieczony rozpoczął działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Urząd Miejski w S. pod numerem (...). Przedmiot działalności gospodarczej został określony przez podanie 70.22.Z - pozostałe doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania.

W dniu 18.11.2011 r. ubezpieczony A. W. zawarł z (...) S.A. z/s w J. umowę o świadczenie usług - kontrakt menadżerski.

Przedmiot umowy został określony w rozdziale 2 umowy, gdzie wskazano, że ubezpieczonemu, jako menadżerowi powierza się zarządzanie spółką, zaś w rozdziale 3 określono szczegółowe zasady wykonywania obowiązków przez menadżera i jego odpowiedzialność. Umowa została zawarta na czas trwania kadencji członków zarządu, która upływa w połowie 2013 r.

Umowa jest wykonywana od dnia 1.12.2011 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie A. W. za uzasadnione.

Sąd podał, że istota sporu w niniejszej sprawie dotyczyła kwestii, czy przedsiębiorca A. W. prowadzący działalność gospodarczą i jednocześnie wykonujący pracę na podstawie umowy - kontraktu menadżerskiego - podlega z tytułu tej umowy obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, czy podlega wyłącznie jednemu tytułowi ubezpieczenia w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 220 poz.1447 z późn.zm.) przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie.

Wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie.

Objęty wnioskiem stan faktyczny sprawy lub zdarzenie przyszłe nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego prowadzonego przez organ administracji publicznej. Przedmiotem postępowania nie jest bowiem ustalenie stanu faktycznego, lecz wyłącznie rozstrzygnięcie kwestii prawnych, co następuje przez przedstawienie poglądu dotyczącego rozumienia treści właściwych przepisów prawa i ich zastosowania do konkretnej sytuacji przedstawionej we wniosku (zob. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 lipca 2009 r., II SAB/Go 8/09, LEX nr 523446).

Sąd podał, że w niniejszej sprawie organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stwierdził brak podstaw do wydania interpretacji, gdy wniosek złożony przez przedsiębiorcę dotyczy sfery uprawnień i obowiązków przedmiotu trzeciego - spółki. Takie stanowisko organu rentowego w świetle powołanego art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej jest nieprawidłowe, gdyż każdy przedsiębiorca może złożyć wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, zaś rolą ZUS jest ocena stanowiska strony występującej z wnioskiem o udzielenie interpretacji poprzez przedstawienie poglądu dotyczącego rozumienia treści właściwych przepisów prawa i ich zastosowania do konkretnej sytuacji przedstawionej we wniosku.

Zdaniem Sądu z tego powodu zaskarżona decyzja nie powinna się ostać.

Nie mniej jednak z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Sąd ustalił stanowisko organu rentowego co do zagadnienia przedstawianego we wniosku, bowiem ZUS stwierdził, że umowa kontraktu menedżerskiego jest traktowana jako odrębny tytuł do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych a nie, jako umowa wykonywana w ramach działalności gospodarczej.

Takie stanowisko organ rentowy wywiódł z treści przepisu art. 13 ust. 9 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Według Sądu powyższy przepis określa, że za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się przychody uzyskane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub umów o podobnym charakterze, w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej - z wyjątkiem przychodów, o których mowa w pkt 7 powołanego przepisu.

Sąd I instancji zgodził się z powyższym stanowiskiem.

Motywował, że powołany przepis art. 13 pkt 9 ustawy podatkowej nie ingeruje w ustrojowe podstawy działalności gospodarczej, a dotyczy wyłącznie opodatkowania i taka tylko jest przedmiotowa granica jego regulacji (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 19 lipca 2007 r., K 11/06). Za przychody z działalności wykonywanej osobiście ustawodawca uznał przychody uzyskane na podstawie wskazanych w nim umów (umów menedżerskich), w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej. Jeżeli więc nawet założyć, że przepis ten miałby mieć znaczenie decydujące, to wynika z niego wniosek przeciwny od przyjętego w zaskarżonym rozstrzygnięciu, gdyż sam literalnie stwierdza, że umowy menedżerskie

mogą być zawierane w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej. Prowadzi to do rozważenia podstawy ubezpieczeń społecznych wskazywanej przez skarżącą, gdyż zainteresowanemu nie ogranicza się prowadzenia działalności gospodarczej, jednak ujmuje się z niej umowy menedżerskie i traktuje je odrębnie od tej działalności, jako samodzielną podstawę ubezpieczenia. Zgodnie

z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowym podlega osoba fizyczna prowadząca pozarolniczą działalność, którą - zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 tej ustawy - jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Wskazano wyżej, że działalność gospodarcza stanowi podstawę do stosowania ustawy systemowej i podatkowej, lecz nie odwrotnie.

Wynika to z przyjęcia w Konstytucji wolności działalności gospodarczej (art. 20), podlegającej ograniczeniom ustanowionym tylko w ustawie i tylko gdy są konieczne

z określonych w niej przyczyn, które jednak nie mogą naruszać istoty tej wolności

(art. 31). Ustawy o działalności gospodarczej właściwe dla spornego okresu

(z 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej i kolejna z 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej) nie wskazują, iżby umowy menedżerskie były wyłączone z działalności gospodarczej. Przeciwnie, działalność gospodarcza dozwolona jest każdemu i na równych prawach. Nie jest więc już oparta na reglamentacji, lecz tylko na jej ewidencji (art. 7 i art. 14 wskazanych ustaw o działalności gospodarczej). W szczególności więc przy braku definicji na czym ma polegać usługowa działalność gospodarcza nie można wprowadzać ograniczenia, które nie wynika z ustawy.

Pojęcie gospodarczej działalności usługowej nie pozwala też przyjąć, że stałe wykonywanie rodzajowo jednej umowy (usługi) i dla jednego podmiotu nie może być działalnością gospodarczą. Brak jest też podstaw do ingerowania w sposób prowadzenia i wykonywania tej działalności, w szczególności do stwierdzenia,

że umowy menedżerskie mają być wykonywane tylko osobiście i wówczas wobec tego nie stanowią prowadzenia działalności gospodarczej.

W związku z powyższym według Sądu należało w niniejszej sprawie oddzielić opodatkowanie od podstawy ubezpieczeń społecznych. Kwalifikacja ustawodawcy,

że przychód z umów menedżerskich stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście nie znosiła podstawy ubezpieczeń społecznych, którą jest działalność gospodarcza, w ramach której ubezpieczony zawarł i realizował umowę menedżerską.

Zatem umowa o zarządzanie przedsiębiorstwem (spółką) lub kontrakt menedżerski ujęte w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych jako źródła przychodu z działalności wykonywanej osobiście nie stanowią samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej, jeżeli są realizowane w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę (podatnika) pozarolniczej działalności gospodarczej. W tym zakresie Sąd powołał się na stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 2008 r. I UK 138/08.

Powyższy pogląd Sąd Najwyższy utrzymał w wyroku z dnia 23.06.2009 r.

sygn. akt III UK 24/09, jak również takie stanowisko jest prezentowane

w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Katowicach (por. wyrok SA z dnia

15.12.2011 r. sygn. akt III AUa 466/11).

Z tych powodów Sąd przyjął, że stanowisko zawarte we wniosku złożonym

w dniu 9.11.2011 r. przez A. W. w sprawie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, która obejmowała wykonywanie pracy na podstawie umowy menedżerskiej było prawidłowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z art. 10

ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej

(Dz. U. z 2010 r. Nr 220 poz.1447 z późn.zm.) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS,

o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł po myśli art. 98 i 99 kpc.

Od wyroku apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:

- art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że kontrakt menedżerski nie stanowi samodzielnego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, a przychody z tego tytułu nie stanowią podstawy wymiaru składek,
- art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że osoba wykonująca umowę kontraktu menedżerskiego, prowadząca działalność gospodarczą, która nie wykonuje innych czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Organ rentowy wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o:

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, w tym stosownie do art. 8 ust. 1 pkt 6 - osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Kontrakt menedżerski jest umową nienazwaną, dotychczas nie uregulowaną w przepisach prawa cywilnego. Zawarta umowa wynika ze stosunku cywilnoprawnego określonego w art. 750 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. nr 16 poz. 93 z późn.zm.). Kontrakt menedżerski to umowa, w której jedna strona zobowiązuje się do prowadzenia przedsiębiorstwa drugiej strony na jej rachunek i ryzyko we własnym bądź cudzym imieniu za wynagrodzeniem.

Zgodnie z art. 13 ust. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 51 poz. 307 z późn.zm.) za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się, na równi z przychodami uzyskiwanymi z tytułu wykonywanych umów zlecenia czy umów o dzieło, przychody uzyskane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub umów o podobnym charakterze, w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej - z wyjątkiem przychodów, o których mowa w pkt 7 (tj. przychodów otrzymywanych przez osoby, niezależnie od sposobu ich powoływania, należące do składu zarządów, rad nadzorczych, komisji lub innych organów stanowiących osób prawnych).

Powyższe znajduje potwierdzenie m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2011 r. sygnatura akt II FSK 1730/09, zgodnie z którym „Przychodami z umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub umów o podobnym charakterze są przychody z działalności wykonywanej osobiście również wtedy, gdy są one zawierane w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej”.

W ocenie Zakładu kontrakt menedżerski stanowi umowę cywilnoprawną podobną do zlecenia wykonywaną przez osobę fizyczną poza działalnością gospodarczą, nawet jeśli kontrakt realizowany jest na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

Wynika to z tego, że od dnia 1.01.2004 r. wykonywanie pracy na podstawie umowy o zarządzanie przedsiębiorstwem nie jest traktowane jako umowa wykonywana na zasadzie pozarolniczej działalności gospodarczej, gdyż w zakresie opłacania podatku dochodowego przychód uzyskiwany z takiej umowy stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście (por. z art. 13 ust. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Tym samym umowa kontraktu menedżerskiego jest traktowana jako odrębny tytuł do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych, a nie jako umowa wykonywana w ramach działalności gospodarczej. Powyższe skutkuje zaistnieniem dla takiej osoby fizycznej obowiązku ubezpieczeń społecznych z tytułu umowy kontraktu menedżerskiego w sytuacji gdy w ramach posiadanego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej zyskuje wyłącznie przychody z tytułu tejże umowy.

W związku z powyższym, zdaniem skarżącego, gdy wnioskodawca wykonuje jedynie pracę na podstawie umowy - kontraktu menedżerskiego, a nie wykonuje innych czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej, nie podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych tj. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

W myśl art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W związku z powyższym cechą charakterystyczną działalności gospodarczej jest wykonywanie jej we własnym imieniu, na własny rachunek, ponosząc w całości związane z nią ryzyko gospodarcze.

Natomiast w umowie o świadczenie usług - kontrakt menedżerski wnioskodawca będzie zarządzać spółką, kierować działalnością spółki oraz zarządzać jej majątkiem, gospodarować mieniem spółki, współdziałać z pozostałymi organami spółki oraz wykonywać uchwały pozostałych organów spółki.

Według organu rentowego nie można uznać, że przychody z tytułu kontraktu menedżerskiego są przychodami uzyskiwanymi w ramach działalności gospodarczej, a kontrakt menedżerski nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi.

Wnioskodawcy w odpowiedzi na apelację wniósł o: oddalenie apelacji organu rentowego w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że wywód Sądu pierwszej instancji należy w pełni podzielić oraz uznać za prawidłowy. Przedstawione w wyroku Sądu pierwszej instancji rozważania prawne, oparte na jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, znajdują w pełni zastosowanie w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku o wydanie pisemnej interpretacji z 9 listopada 2011 r., co uzasadnia żądanie oddalenia apelacji w całości.

Zdaniem apelującego za chybione należy także uznać rozważania organu rentowego w przedmiocie uznania kontraktu menedżerskiego, wykonywanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, za wyłączny tytuł do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Powyższe organ rentowy wywodzi z faktu, że art. 13 ust. 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa, na równi z przychodami uzyskiwanymi z tytułu wykonywanych umów zlecenia czy umów o dzieło, przychody uzyskane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub

umów o podobnym charakterze, w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej - z wyjątkiem przychodów, o których mowa w pkt 7 (tj. przychodów otrzymywanych przez osoby, niezależnie od sposobu ich powołania, należące do składu zarządów, rad nadzorczych, komisji lub innych organów stanowiących osób prawnych). Powyższy przepis dotyczy jednak wyłącznie sfery zobowiązań podatkowych podatnika, od której należy oddzielić podstawę ubezpieczeń społecznych, bowiem kwalifikacja ustawodawcy, że przychód z kontraktu menedżerskiego stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście nie znosi podstawy ubezpieczeń społecznych, którą jest działalność gospodarcza, w ramach której zawarty i realizowany jest kontrakt menedżerski. W odniesieniu do zarzutu jakoby wnioskodawca, wykonując czynności w ramach umowy - kontrakt menadżerski, nie wykonywał działalności gospodarczej we własnym imieniu, na własny rachunek, ponosząc w całości związane z nią ryzyko gospodarcze, gdyż do jego zadań będzie należało zarządzanie Spółką, wskazano, że wykonywana przez wnioskodawcę działalność gospodarcza w pełni odpowiada warunkom uznania jej

za pozarolniczą działalność w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiąc tym samym bezwzględny tytuł do objęcia obowiązkowymi składkami na ubezpieczenia społeczne. Wynika to z faktu, że do zakwalifikowania danej osoby jako prowadzącej działalność pozarolniczą w rozumieniu w/w ustawy wystarczy samo stwierdzenie, że dana osoba prowadzi działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Natomiast w obecnym stanie prawnym działalność gospodarcza podlega wyłącznie ewidencji a nie reglamentacji. W takim przypadku, dla ustalenia faktu podlegania obowiązkowi ubezpieczeń społecznych nieistotny jest materialnoprawny charakter wykonywanych czynności (świadczenie usług, czy wytwarzanie i sprzedaż towarów, czy też brak zleceń), lecz sam fakt prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja organu rentowego jako zasadna podlega uwzględnieniu.

W bezspornym stanie faktycznym niniejszej sprawy Sąd II instancji dokonał odmiennej od Sądu I instancji oceny prawnej, co skutkowało zmianą wyroku i oddaleniem odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję ZUS O/L. z dnia 12.12.2011 r. w ten sposób, że uznał za prawidłowe stanowisko zawarte we wniosku złożonym w dniu 9.11.2011 r. przez odwołującego w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 10 ustawy z 18.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2010.220.1447 ze zm.) przedsiębiorstwo może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (ust. 1). Wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych (ust. 2). Przedsiębiorca we wniosku jest zobowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie (ust. 3). Wniosek o wydanie interpretacji zawiera również

- 1) firmę przedsiębiorcy,
- 2) oznaczenie siedziby i adresu, albo miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy,
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), 4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, albo w Ewidencji Działalności Gospodarczej,
- 5) adres do korespondencji.

Udzielenie interpretacji następuje w drodze Decyzji, od której przysługuje odwołanie. Tak więc w świetle art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedmiotem interpretacji mogą być przepisy odnoszące się do świadczeń przedsiębiorcy i będących daniną publiczną oraz składkami na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Składający wniosek obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego lub zdarzenia

przyszłego. Wymagane jest, aby stan faktyczny był przedstawiony we wniosku w sposób wyczerpujący, co wiąże się z koniecznością podania wszystkich jego elementów istotnych z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej.

Stan faktyczny brany pod uwagę do wydania interpretacji nie może być uzupełniany, dopowiadany. W postępowaniu w przedmiocie wydania interpretacji tylko i wyłącznie podatnik (płatnik) przedstawia w sposób wyczerpujący stan faktyczny (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 26.02.2008r. (III S.A./WA 20/08)).

Należy również zaznaczyć, że organ państwowy w postępowaniu zmierzającym do wydania interpretacji nie jest uprawniony do ingerowania w stan faktyczny zawarty we wniosku o jej udzielenie. Rolą organu administracji publicznej i istotą jego postępowania w sprawie urzędowej interpretacji jest ocena stanowiska strony, nie zaś przedstawienie poglądów i interpretacji mających zastosowanie w sprawie przepisów prawnych w odniesieniu do różnych stanów faktycznych. Organ w postępowaniu w sprawie urzędowej interpretacji nie może prowadzić żadnego postępowania dowodowego, bowiem przedmiotem tego postępowania nie jest ustalenie stanu faktycznego - stan ten jest bowiem stanem hipotetycznym określonym przez wnioskodawcę we wniosku o interpretację.

Dla rozstrzygnięcia kwestii prawnych nie jest bowiem istotne rzeczywiste wystąpienie określonych zdarzeń.

Organ w postępowaniu zmierzającym do wydania interpretacji ogranicza się jedynie do wykładni treści właściwych przepisów prawa oraz sposobu ich zastosowania w odniesieniu do określonej indywidualnie sprawy.

Tym samym rolą Sądu Ubezpieczeń Społecznych rozpoznającym odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest kontrola dokonanej przez organ rentowy interpretacji przepisów prawa w odniesieniu do wskazanego we wniosku o dokonanie interpretacji stanu faktycznego.

Należy pamiętać, że interpretacja nie rozstrzyga o prawach i obowiązkach, a jedynie stanowi potwierdzenie istnienia lub nieistnienia określonych uprawnień i obowiązków w sferze prawa.

Niewątpliwie przedmiotowy wniosek o interpretację spełniał wymogi formalne określone art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, albowiem został złożony przez przedsiębiorcę, wskazano siedzibę, adres, numer identyfikacji podatkowej, numer w rejestrze przedsiębiorców w KRS.

Kontrolą Sądu objęta została ocena, czy zaskarżoną decyzją dokonał organ rentowy prawidłowej interpretacji wskazanych przepisów prawa w odniesieniu do wskazanego stanu faktycznego.

Sąd pierwszej instancji opierając się na tezach zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008r. sygn. akt I UK 138/08 stwierdził, że w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku o wydanie pisemnej interpretacji kontrakt menedżerski wskazany w art. 13 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jako źródło przychodu z działalności wykonywanej osobiście nie stanowi samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z takim stanowiskiem Sąd Apelacyjny się nie zgadza.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na wskazany we wniosku stan faktyczny sprawy. Mianowicie, wnioskodawca był pracownikiem (...) Spółki (...), zatrudnionym na stanowisku prezesa ds. pracy i polityki społecznej, na podstawie umowy o pracę, która z dniem 18.11.2011 r. została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron. Równocześnie jest członkiem zarządu i pełni funkcję zastępcy prezesa.

Rada nadzorcza podjęła uchwałę o rozwiązaniu umów o pracę ze wszystkimi

5 członkami zarządu i ustaliła nową formę zatrudnienia tj. kontrakt menadżerski. Członkowie zarządu rozpoczęli z dniem 18.11.2011 r. działalność gospodarczą, w tym również wnioskodawca, określając jako jej przedmiot zarządzanie i kierowanie.

Rozpoczynając działalność gospodarczą wnioskodawca określił, że jej przedmiotem będzie zarządzanie i kierowanie w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowość, zorganizowanie i ciągłość. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Działalność gospodarcza nie jest określona zamkniętymi ramami czasowymi.

W niniejszym stanie faktycznym działalność gospodarcza prowadzona przez wnioskodawcę ma być realizowana poprzez wykonywanie umowy o świadczenie usług – kontrakt menadżerski.

Z kolei jak już wynika z Preambuły do Umowy o świadczenie usług-Kontraktu Menadżerskiego zawartego pomiędzy wnioskodawcą, a J. Spółką (...) 18.11.2011 r. - jej celem jest stosowanie w zakresie polityki wynagrodzeń członków zarządu najlepszych praktyk rynkowych uwzględniających spółki o wielkości porównywalnej do Spółki w tym spółki z sektora energetycznego i paliwowego, albowiem dotychczasowe wynagrodzenie członków zarządu było nieadekwatne do nowego statusu spółki jako giełdowej i negatywnie wpływało na jej konkurencyjność.

W zakresie przedmiotu umowy strony określiły go na kierowanie działalnością spółki oraz zarządzanie jej majątkiem.

Zwraca uwagę zapis pkt 3.5 z którego wynika, że wnioskodawca A. W. zobowiązuje się nie angażować w żadną działalność, która mogłaby negatywnie wpłynąć na należyte wykonywanie obowiązków, a w szczególności zobowiązuje się, że bez uprzedniej pisemnej zgody spółki nie będzie prowadzić działalności gospodarczej innej niż związanej z przedmiotem umowy na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością, ani nie będzie przedstawicielem przy takiej działalności, odpłatnie czy nieodpłatnie wykonywać czynności w ramach przedsiębiorstwa prowadzonego przez innego przedsiębiorcę.

Niemniej ważny pozostaje zapis pkt.3.7 - zgodnie z którym menadżer - a więc wnioskodawca zobowiązuje się do wykonywania umowy osobiście.

W zakresie uregulowań dotyczących wynagrodzenia zauważyć należy, że zostało ono ustalone jako wynagrodzenie miesięczne i premia roczna.

Nadto strony zawarły w kontrakcie również umowę o zakazie działalności konkurencyjnej w trakcie trwania umowy jak i w okresie 12 miesięcy po jej rozwiązaniu.

Analizując charakter prawny łączącej strony umowy nazwanej kontraktem menadżerskim nie sposób zapomnieć o generalnej zasadzie swobody umów, określonej w art. 353¹ k.c. Zasada ta polega w pierwszej kolejności na możliwości wyboru przez strony rodzaju stosunku prawnego, który będzie ich łączył. Dotyczy to także wykonywania stale i za wynagrodzeniem określonych czynności, a więc stosunku prawnego określanego jako wykonywanie zatrudnienia w szerokim tego słowa znaczeniu. Jak bowiem wiadomo zatrudnienie może być wykonywane na podstawie stosunku cywilnoprawnego (umowy typu zlecenia, kontraktu menadżerskiego) lub stosunku pracy.

Z kolei instytucja kontraktu menadżerskiego budzi nadal w literaturze, nie tylko zresztą prawa pracy, wiele kontrowersji. Stwierdzić trzeba na wstępie, że samo pojęcie „kontraktu menadżerskiego”, nazywanego niekiedy zamiennie „kontraktem kierowniczym”, powinno być zasadniczo odnoszone tylko do podstawy zatrudnienia osób

zarządzających zakładem pracy będącym podmiotem gospodarczym - przedsiębiorstwem, spółką czy spółdzielnią - w imieniu pracodawcy. Jest bowiem synonimem umowy o zarządzanie.

Generalnie należy podzielić pogląd, że skutkiem zawarcia umowy o zarządzanie (kontraktu menedżerskiego) nie jest powstanie stosunku pracy. Podstawami nawiązania stosunku pracy mogą być bowiem umowa o pracę (art. 25 k.p.), powołanie (art. 68 k.p.), wybór (art. 73 k.p.), mianowanie (art. 76 k.p.) lub spółdzielcza umowa o pracę (art. 77 k.p.). Katalog ten jest zamknięty, na co wskazuje także treść art. 2 k.p., zawierającego definicję pracownika jako osoby zatrudnionej na jednej z wymienionych podstaw. Kontraktu menedżerskiego wśród nich nie ma.

W takim i tylko w takim sensie kontrakt menedżerski jest typem umowy prawa cywilnego - nazwanej (o świadczenie usług, zlecenia czy o dzieło) lub nienazwanej. Niemniej jednak nie jest wykluczona możliwość kierowania zakładem pracy przez pracownika. Przy tym strony umowy o pracę mogą, uzgadniając jako rodzaj pracy zarządzanie zakładem pracy, ukształtować treść stosunku pracy w taki sposób,

że będzie on wprawdzie zawierał pewne elementy swoiste, różniące go od stosunku pracy „zwykłego” czy „czystego”, ale które nadal będą mieściły się w konwencji stosunku pracy zdefiniowanego w art. 22 k.p. Owe elementy swoiste dotyczą głównie jednej cechy typologicznej stosunku pracy - podporządkowania organizacyjnego pracownika pracodawcy. Na brak tego elementu w stosunkach pracy kierowników zakładów pracy zwracano uwagę tak w doktrynie, jak i w judykaturze od lat.

Tę szczególną sytuację tzw. kadry kierowniczej (menedżerskiej), wyrażającą się zwłaszcza brakiem przełożonego, któremu przysługiwałaby kompetencja do wydawania poleceń dotyczących pracy (art. 100 § 1 k.p.), dostrzegł - i zareagował na nią - ustawodawca (np. w zakresie regulacji czasu pracy czy ustalania warunków wynagrodzenia). Warto dodać, że również w odniesieniu do regulacji stosunku pracy „klasycznego”, ukształtowanego w warunkach kapitalizmu przemysłowego, postępują procesy jej uelastyczniania czy nawet liberalizacji, co oznacza przede wszystkim zwiększenie autonomii woli stron w kształtowaniu warunków zatrudnienia. Powstają więc w praktyce rozmaite formy zatrudnienia pracowniczego, a kontrakt menedżerski uważany jest za jedną z nich. Oceniając zamiar stron i cel umowy, nie można pominąć sposobu ich realizacji. Może on nie potwierdzać charakteru umowy określonego jej nazwą.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 kwietnia 2002 r., I PKN 776/00, zdefiniował niejako pojęcie kontraktu menedżerskiego stwierdzając, że „zawarcie umowy o zarządzanie przedsiębiorstwem (kontraktu menedżerskiego) powoduje przeniesienie przez właścicieli tego przedsiębiorstwa na osobę zarządzającą (menedżera) uprawnień do samodzielnego podejmowania czynności faktycznych

i prawnych dotyczących zarządzania przedsiębiorstwem, co oznacza samodzielność w zakresie kierowania nim, swobodę w wyborze sposobu (stylu) zarządzania, możliwość wykorzystania dotychczasowych kontaktów handlowych, doświadczenia zawodowego, umiejętności organizacyjnych, reputacji, własnego wizerunku.

Tych cech nie wykazuje stosunek pracy, w którym podmiot zatrudniający jest uprawniony do wydawania pracownikowi wiążących poleceń”.

Wracając na grunt niniejszej sprawy, wskazany we wniosku o interpretację stan faktyczny skłania do uzasadnionego przypuszczenia, że łącząca strony umowa była

co najmniej umową prawa cywilnego, jak nie umową o pracę. Cechami, które wskazywałyby na jej pracowniczy charakter są przede wszystkim: jej osobiste wykonywanie przez wnioskodawcę, podleganie uchwałom organów spółki (art. 22 kp), obowiązek dbania o mienie spółki (art. 100 kp). Znamiennym pozostaje również zawarty w umowie zakaz konkurencji, tak charakterystyczny dla umowy o pracę. Również w sposób typowy dla stosunku pracy zostało ukształtowane wynagrodzenie za pracę. Przyznana została bowiem kwota miesięcznego stałego wynagrodzenia, a nadto ustalona została premia roczna.

Nie wnikając jednak dogłębniej w charakter tej umowy - gdyż pozostaje to poza sferą zainteresowania Sądu z uwagi na przedmiot niniejszej sprawy - stwierdzić jednak należy, iż tak ukształtowana umowa nie wyczerpuje pojęcia działalności gospodarczej jako tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym w trybie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlega osoba fizyczna prowadząca pozarolniczą działalność, którą - zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 tej ustawy - jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

W niniejszej sprawie wnioskodawca z dniem 18.11.2011 r. zmienił podstawę prawną swojego zatrudnienia z umowy o pracę - na umowę prawa cywilnego, w sytuacji kiedy faktycznie wykonuje tą samą pracę. Odbiorcą pracy wykonywanej przez wnioskodawcę pozostaje wyłącznie spółka, która zresztą zastrzegła sobie prawa własności intelektualnej stworzone przez wnioskodawcę.

Zauważyć należy, że pozostaje w sprzeczności z zasadą swobody działalności gospodarczej zapis zawarty w pkt 3.5 umowy, zakazujący wnioskodawcy prowadzenia działalności gospodarczej innej niż związanej z przedmiotem umowy na własny rachunek lub z innymi osobami, bez uzyskania pisemnej zgody spółki. Wnioskodawca nie może również angażować się w żadną działalność, która mogłaby negatywnie wpływać na należyte wykonywanie jego obowiązków. Takie zawężenie i ograniczenie działalności wnioskodawcy nie daje się pogodzić z prowadzeniem działalności gospodarczej, w sytuacji kiedy to jedynie wykonywanie kontraktu menadżerskiego ma stanowić wypełnienie samozatrudnienia.

Na marginesie należy zauważyć, że w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizującej z dnia 26 lipca 2002 r. która wprowadziła do Kodeksu pracy do art.22 przepis § 1² o treści „nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w § 1 stwierdzono, że przepis ten zmierza do częściowego przynajmniej ograniczenia zjawiska tzw. samozatrudnienia.

Samozatrudnienie oznacza podjęcie przez osobę fizyczną działalności gospodarczej i wykonywanie na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy czynności (zwłaszcza usług) w charakterze przedsiębiorcy, a nie pracownika.

Reasumując - gdyby działalność gospodarczą prowadzoną przez wnioskodawcę sprowadzić - tak jak tego oczekuje wnioskodawca - tylko do realizacji umowy o świadczenie usług - kontrakt menadżerski - to taka działalność nie spełnia przesłanek z art. 2 ustawy o działalności gospodarczej warunkujących uznanie jej za działalność gospodarczą.

Z uwagi bowiem na fakt, że kontrakt menadżerski jest zawarty na czas określony, nie zostaje spełniona przesłanka „ciągłości”.

Trudno też uznać, że działalność ta ma charakter zarobkowy.

Przez charakter zarobkowy należy rozumieć osiągnięcie zysku - jako nadwyżki przychodów nad stratami. Wnioskodawca tymczasem uzyskuje wprawdzie zarobek - ale nie z tytułu różnicy między nadwyżką a przychodami, a jedynie z tytułu wynagrodzenia wskazanego w stałej kwocie 70.000 zł. Ponadto ma zagwarantowaną premię.

Tym samym - w sytuacji realizacji kontraktu menadżerskiego w ramach działalności gospodarczej - brak jest przesłanek do uznania, iż faktycznie działalność gospodarcza jest prowadzona w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Przyjęciu takiego stanowiska przez Sąd Apelacyjny nie stoi na przeszkodzie cytowany wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2008 r. I UK 138/08. W tym wyroku, stan faktyczny wyglądał nieco inaczej, a mianowicie w sprawie tej nie kwestionowano, iżby zainteresowany nie prowadził działalności gospodarczej. Ustalono, że zainteresowany zgłosił do ewidencji między innymi taki przedmiot działalności gospodarczej jak usługi w zakresie zarządzania przedsiębiorstwami, doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania.

Umowy menedżerskie nie były wyłącznym przedmiotem jego faktycznej działalności, bowiem wykonywał jeszcze stałe doradztwo i wynajmował pomieszczenia.

W niniejszej sprawie stan faktyczny jest zgoła inny, albowiem wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej może wykonywać właściwie tylko prace objęte kontraktem menadżerskim.

Nadto wyrok ten dotyczył głównie kwestii interpretacji art. 13 pkt 9 ustawy podatkowej. Sąd Najwyższy rozstrzygnął bowiem, że obie ustawy z 26 lipca 1991 r.

o podatku dochodowym od osób fizycznych i z 13 października 1991 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zajmują się odrębnymi przedmiotami regulacji. Wspólną podstawą do zastosowania ich w tej sprawie było prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Działalność ta stanowi podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym a z drugiej strony dochód osoby fizycznej podlega ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (ustawie podatkowej).

Sąd Najwyższy podkreślił, że przepis art. 13 pkt 9 ustawy podatkowej nie ingeruje w ustrojowe podstawy działalności gospodarczej, a dotyczy wyłącznie opodatkowania i taka tylko jest przedmiotowa granica jego regulacji.

Reasumując, zdaniem Sądu Apelacyjnego we wskazanym we wniosku o interpretację stanie faktycznym, kontrakt menadżerski stanowi samodzielną podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205 poz.1585 ze zm.).

Z tych względów wyrok należało zmienić i odwołanie oddalić na mocy art. 366 § 1 kpc.

/-/SSO del.E.Kocurek-Grabowska /-/SSA L.Jachimowska /-/SSA A.Grymel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek